

בע"ה ו' בתמוז תשע"ז

30/06/2017

גליון מס' 3003

פרשת חקת

"ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרון וירב העם עם משה.." (במדבר כ', ב-ג) – הדרישה למים מתגלגלת לריב ויוצאת משליטה.

התרופה למריבה קולנית- שתיקה! הדיבור לסלע עדיף מהנסיון לרצות את העם בדברים.

"קח את המטה והקהל את העדה..ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע.." (ח') - 'ודברתם אל הסלע' – ולא אל העם.

משה נגרר אחרי העם ושוב עונה לו: "ויאמר להם שמעו נא המורים.." (י').

התוצאה - 'מי מריבה' –המים יצאו בשפע, אך המנהיגות נפגמה.

(עיון בפרשת השבוע)

י"ב בתמוז תש"ז, 29 ביוני 1947 - יום העלייה לקרקע ב' סעד תחתית' – יום הולדת 70 לקיבוץ!

שבת פרשת חקת		ימי החול	
הדלקת נרות	19:31	זמן תפילין /טלית	04:40←04:43
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:00
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:13←09:14
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:20	מנחה וערבית	19:40
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:51←19:50
צאת השבת	20:28	ערבית	20:10

אחות תורנית : חגית קאופמן

שבת
שלום

"ואין לך רשות להרהר אחריה" – האומנם אידיאל חינוכי?

"זאת חֻקַּת התורה אשר צָוָה ה' לֵאמֹר...". תילי תילים של דרשות נאמרו על מילות הפתיחה של פרק יט. מחנכים ורבנים בציבור הדתי מרבים להשתמש במצוות פרה אדומה כמודל לציות מוחלט, גם למה שאיננו מובן. כדברי רש"י במקום: "לפי שהשטן ואומות העולם מקניטים את ישראל: 'מה מצווה הזאת ומה טעם יש בה', לכן כתוב חוקה, לומר: חוקה חקקתי, גזירה גזרתי, ואין לך רשות להרהר אחריה". דרשות רבות מרחיבות את הכלל "ואין לך רשות להרהר אחריה" כהוראה כללית הדורשת צייתנות דתית ללא שאלות.

אני מבקשת להרהר בקול על הטעמה זו. האומנם אנחנו מבקשים לחנך את ילדינו להיות צייתנים בלבד? האם אנחנו לא מעוניינים לחנך אותם לשאול שאלות? להעביר ביקורת? לדעת גם לסרב לפקודה שהיא בלתי מוסרית ולפיכך בלתי חוקית בעליל?!

אכן יש תחומים בהם הציות הטוטאלי הכרחי. אותם תחומים שנצרכת בהם החלטה "שרירותית" אך כללית. כמו שנקבע בחוק שהצבע הירוק ברמזור מסמן נסיעה מותרת והאדום מסמן עצירה, כך גם בחוקי ההלכה היהודית יש הלכות כמו פרה אדומה של פרקנו שבה אין לשאול מדוע אדומה ולא שחורה. "חוקה חקקתי".

אבל מי שעוקב אחר הדיונים המקראיים, ההלכתיים והפרשניים בנושא הציות מגלה תמונה שונה לחלוטין בהגיענו לתחום המוסר. הסיפור הראשון שעולה במחשבתנו כאשר אנו חושבים על התרסה מוסרית של האדם כלפי שמיא הוא כמובן סיפור סדום. רק במסורת המכירה באוטונומיה של המחשבה האנושית יכולה להתנהל שיחה שבה אברהם תובע מן האל "חלילה לך מעשות הדבר הזה להמית צדיק עם רשע, והיה כצדיק כרשע, חלילה לך. השופט כל הארץ לא יעשה משפט?" (בראשית, יח, כה).

עיון בהלכה ובפרשנות המקרא מעיד כי התמונה העולה שונה עד מאד מתפיסת הצייתנות הכנועה. זו היא תמונה המכירה במעמדו האוטונומי של המוסר (ולכן מתקשים חכמים לקבל למשל את הדרישה למחיית עמלק, להמתת בנים על אבותיהם, בן סורר ומורה ועוד, ועוד). זוהי תמונה שחושפת רגישות מוסרית גבוהה, שהפרשנים והפוסקים מעלים בה שאלות כאברהם אבינו. זו מסורת ביקורתית שמחפשת אחר פתרונות מוסריים ואיננה מקבלת את הטענה: כך ציווה האל ואין לנו לשאול עליו.

הרב ויינברג מציג עמדה חשובה בעניין המחאה המוסרית-דתית בדבריו על סיפורו של "אחר", אלישע בן אבויה. כמסופר במסכת קידושין (לט, ע"ב) ראה בן אבויה אב אומר לבנו: "עלה לבירה והבא לי גוזלות ועלה לבירה ושילח את האם ונטל את הבנים ובחזירתו נפל ומת". לפיכך מרד אלישע בן אבויה ונעשה ל"אחר". לפי הרב ויינברג צעקתו של אלישע בן אבויה נובעת דווקא מאמונתו באלוהים, כאלוהי צדק: "רק מי שאמונתו חיה בתוכו וממלאת את כל חדרי לבו, יכול להיפגע על ידי מחזה זה, מפני שחש בכל נימי נפשו שהתורה תורת חיים היא וש"בורא עולם יושב וזן את כל העולם מקרני ראמים ועד בימי כינים" (עבודה זרה, ג, ב) ו"כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עוול צדיק וישר הוא" (דברים, לב, ד). [לעומת זה- ג.ז.]. מי שהאמונה אצלו "כצפצוף הזרזיר" ושאינו חש בכל רמ"ח איבריו שהכול במאמרו, אינו מזדעזע במאומה וגם מחזה בבלע רשע צדיק ממנו (על פי חבקוק א, יג) "עובר לידו" (מצוטט בספרו של א. שגיא "בראשית הוא המאמין", עמ' 205).

דומה שדווקא היום יש להדגיש מחדש את קולה של המחאה הדתית לצד הציות, כדי לאזן את הקולות שנשמעים במחוזותינו לאחרונה וקוראים לקבלת ההלכה הפורמאלית ללא ערעור והרהור, קולות המוכנים בשם א-לוהי ישראל לתמוך בעוולות הנעשות למי שנבראו בצלם אך אינם משתייכים לעם הנכון / למגזר הנכון / וכיו"ב.

אזכרה במלאות שלושים לפטירתה של רחל סימון ז"ל

משפחת סימון מזמינה את ציבור החברים לאזכרה
במלאות שלושים לפטירתה של אמנו, סבתנו,

ביום שלישי י' בתמוז 4.7

18.00 – עליה לבית הקברות.

18.30 – מנחה והתכנסות לזכרה בחדר אוכל ימין

בלכתך בדרך

עשר שנים ללכתה של
יעל קסלר ז"ל
נתכנס ב"ב תמוז (6.7.17)
לזכור ולהזכיר את דרכה

17:00 אזכרה בבית העלמין
17:45 התכנסות לשיח בדשא ליד קסלר
זוויות מבט שונות על 'הדרך'
ועל דרכה של יעל...

19:00 ארוחת ערב קלה

נשמח בבואכם
משפחת קסלר

בס"ד

תודה

לכל קהילת סעד!

ברצוננו להודות לכולכם על כל הטוב שהרעפתם עלינו בימי השבעה של מושיק על אביו.
תודה על העזרה ההכוונה, על מילה טובה וההקשבה, על דברי תורה והתפילות, תודה על המטעמים ועל
הביקורים - ריגשתם אותנו מאוד!

משפחת פי'ש

שבת שנת ה-70

לכבוד השבת שבה יכול יום ההולדת של הקיבוץ, נקיים שבת מיוחדת.

לפני השבת בשעה 18:00 - נקיים קבלת שבת מוזיקלית בדשא ליד הכולבו.

בשבת עצמה נקיים תפילות חגיגיות עם שירה וחזנות.

נקנח בסעודה שלישית קהילתית, שתתקיים בחדר אוכל ימין בשעה 19:00, מלווה בשירים וסיפורים.

על כל אלו תנצח מקהלת בת רון, שמובילה הוא החזן אב"י טיילור.

וצאת דת

ואם בשבת חלונות צסק'ן/...?

ועל בעלי התפילה שלנו שמעתם?

כתב: יהודה בר"ט ז"ל

הם היו שלושה. מן היותר טובים שבהם היו. המובחר שבמובחר. שליחי ציבור ובחירי ציבור, נאמנים לשליחותם ודבקים בה.

ראשון שבהם היה המאסטר. הוא קבע את הנוסח ועל פיו היו הבאים אחריו מתנשחים בתפילתם. ומתיקות הייתה בתפילתו, שכל טועמיה חיים זכו.

שני היה הלמדן. קולו ערב, פרקו נאה וזקנו מגודל. כל התנאים שבהם חייב שליח ציבור לעמוד - עמד בהם בכבוד. קולו עמוק משהו משל עמיתו ומקפיד היה לבטא את האותיות הגרוניות. וסמכות שקנה לו בדברי תורה, כמו נתלוותה גם לתפילתו.

ואחרון חביב-הזמיר. קולו מתנגן וכל אוזן מתענגת על תפילתו. גם תום שנשמר בו מילדותו, גם חביבות שנוהג היה עם הבריות, נמהלו אל תוך שיחו וכל הנשמה תהלל י-ה וכל באי בית-הכנסת כולם ענו אחריו אמן.

ובניו מסביב לשולחנו כשתילי זיתים וכולם בעקבותיו עוברים לפני התיבה. יורשים נאים הותר אחריו ומחליפו כבר מסתמן.

שלושה בני תפילה היו בעיירה ותפילתם זכה הייתה וקולם מסתלסל מן המעמקים אל המרומים למעלה, עד שדומה היה לפעמים שיש בכוחם להבקיע שערי שמיים. והנה, אף כי האריכו בתפילתם, היו חייהם קצרים. ואנחנו החסרים אותם מאד מאד - ובמיוחד בחגים ויותר עוד מזה בימים הנוראים - שואלים: תשובה ותפילה וצדקה מעבירים את רוע הגזרה והיאך תפילתם של שלושה אלה - שאחות ורע אין להם בקהילתנו - היאך וכיצד לא העבירה זו את רוע הגזרה?!

ואפשר אנחנו - אנשי הקהילה - חטאנו ולא נמצאנו ראויים בפני בורא עולם לבעלי תפילה שכמותם...

רשמי מ'וס הצליה

בחורף האחרון השתתפתי בסדנא לכתיבה יוצרת שהתקיימה במועצה האזורית אשכול. בפגישה הראשונה הציג כל משתתף את עצמו. בפגישה הבאה ניגשה אלי אלישבע בן שחר, תושבת היישוב נווה, ונתנה לי 2 דפים: האחד הכיל את מכתבה של סבתה שולמית ווליקובסקי (לימים כוגן) להוריה שחיו בארה"ב ובו היא מתארת את רשמיה כאורחת מיום העלייה לסעד. הדף השני כלל 3 צילומים שצולמו על ידה באותו יום וכן קטע מעיתון המביא תיאור של יום העלייה. לשולמית היתה כנראה חברה בסעד, כי נראה ממכתבה שהיא לא זרה לאנשי הגרעין. והרי מכתבה:

תמוז תש"ז

משפחה יקרה.

ביום א' עזבתי את גדרה ונסעתי לנגב עם חברי קבוצת עלומים שתמיד כתבתי עליהם – אלו שנמצאים ע"י הרצליה ועכשו עלו להתיישבות בנגב.

זו היתה הפעם הראשונה שהשתתפתי בעליה חדשה. כולם התאספו בבארות יצחק, קבוץ של הפועל המזרחי, שנמצא שם כבר כשלוש או ארבע שנים ואת החומרים צברו בניר-עם, קבוץ אחר בסביבה. בערב סידרו מדורה והורה, בערך ב-12 התפזרו להם האנשים וישנו – מי על הדשא של הקבוץ ומי בערמות הקש והיו גם שהקשיבו למוסיקה כל הלילה ובשעה 3 בערך, קמו ועלו על 3 אוטומובילים משא לפי סדר התפקידים שהוטלו עלינו מראש. כלומר – חלקו אותנו לאנשי בטחון ולאנשי בנין, ואת אנשי הבנין הלאה – לבוני חדר האוכל, בוני צריף א', בוני צריף ב', בוני מגדל טנק המים ובוני המקלחות וכו'. כמובן הכל היה מוכן והיה צורך רק לפרוק מהאוטומובילים, לסדר יסודות ישרים ועליהם לחבר את החלקים של הבניין. בערך ב-4 בבוקר הספיקו להגיע למקום המיועד ולהתחיל בעבודה. ב-12 בצהריים היה כבר הכל כמעט גמור וב-2 חזרו כל חברי עלומים להרצליה חוץ מעשרים וחמישה שיישארו שם וימשיכו לפתח את המקום. לאט לאט יעברו לשם יותר ויותר חברים מהרצליה, עד שכולם יעברו לביתם החדש. אני נשארת עד הערב ובלילה לנתי בבארות יצחק".

ראיתי לנכון להביא תיאור אוטנטי וחי זה לתפארת קבוץ סעד החוגג יום הולדת 70.

אלי פלוי

"על אותם הימים ועל מה שהיה"

פרק א'

1. במסגרת אירועי ה-70 שאנו חווים בהתרוממות רוח ובהכרת תודה למארגנים, מתבקשת, לדעתי, התייחסות לתולדות הקיבוץ בצורה מסודרת ומובנית. לתת כבוד לחולמים ומגשימים שיצרו את התשתית - יש מאין. לשם כך נעזרתי ב-5 מקורות מהימנים:
 1. הפרק על סעד מתוך עבודת הדוקטורט של נחום ברוכי על הקה"ד.
 2. מתוך דפי עזבונו של יעקב דרורי שנמצאו ע"י נורית בארכיון.
 3. החוברת "עלי יובל" סיפורו של הגרעין התורני.
 4. ספרו רב החן וההומור של יהודה ברט "רצינו קיבוץ".
 5. כמה מחברותינו הוותיקות שעדיין חיות את העבר.

קיבוץ סעד, הראשון לתנועת "בני עקיבא" בארץ, ראשיתו ב-1937, כאשר קבוצת חניכים בני 17-18 הקימו בכפר-גדעון שבעמק יזרעאל הכשרה. הם עבדו אצל איכרים וחיו בתנאים בלתי אפשריים תוך דבקות במטרה - להפוך את בני עקיבא לתנועה מגשימה כיתר תנועות הנוער החלוציות.

2. כעבור שנתיים במקום התפצלה הקבוצה להמשך ההכשרה בטירת-צבי, בשדה אליהו ובנס ציונה - במחנה הכשרה לעולים צעירים. כעבור שנה התמזגו וזכו להקים את קבוצת ב"ע הראשונה "עלומים" - במחנה אוהלים בחולות נתניה.

"היו אלה ימי חוסר עבודה ומרבית חברינו היו מובטלים. לא הספיק שכר עבודתם של המעטים כדי תבשיל לכל חברינו. מה עשו? אכלו שלוש פעמים ביום דיסת סולת וגם בה היו גושים, גושים שלא ניתנו לאכילה ... אם נאמר שבאותם ימים רעבנו ללחם פשוטו כמשמעו, לא תהיה בכך שום הגזמה. אולם הרעב ככל שהטריד והציק היה מקובל עלינו כשייך לאורח החיים הקיבוצי ...". מתוך ספרו של יהודה ברט "רצינו קיבוץ".

בנתניה נוספו חברים ממוסדות עליית הנוער - מקווה ישראל, כפר הנוער הדתי, ו"בתי צעירות" - ונערכה החתונה הראשונה של מרים ואברהמי רוזנמן. כעבור שנתיים וחצי עברו לתחנתם הבאה בהרצליה. החלו להקים משפחות והגיעו הילדים הראשונים. את פרנסתם מצאו (עדיין בדוחק) אצל חקלאים ובמפעלים בסביבה הקרובה. נמשכה הקליטה של עולים צעירים משארית הפליטה שהגיעו בקבוצות קטנות וכבודדים.

ב-1943 צורף אליהם הגרעין התורני שהתגבש בישיבת בני עקיבא בכפר הראה, בברכת ראשי הישיבה - הרבנים נריה וצוקרמן. כמה מחברי הגרעין נמנו עם התלמידים הראשונים בישיבה ונועדו לחזק את החיים הדתיים בקבוצה העצמאית שיקימו על אדמת הנגב, כהשלמה לבארות-יצחק וכפר-דרום.

לאחר תקופת הכשרה בבת-שלמה ובטירת צבי התברר לחברי הגרעין שיאלצו לוותר על חלום העצמאות בנגב, ולחזק את קבוצת עלומים בהרצליה. בעתון "זרעים" חשוון תש"ב נכתב: "כולנו צריכים לציין בסיפוק את הצטרפותם של הגרעין התורני לעלומים, ולראותו כהישג חשוב בתולדות הארגון. רוב חברי הגרעין הם חניכי ופעילי בני עקיבא, קבוצה שרתמה עצמה בעול הארגון ומתחילה כבר לשמש גורם חינוכי בעל ערך רב".

כמה מחברי הגרעין נשלחו כקומונרים בסניפים המרכזיים בירושלים, תל אביב ובחיפה. בראש ההנהלה הארצית עמדו אריה קרול ואלישבע בן-צבי (וגנברג). הגרעין היווה תגבורת משמעותית הן לעלומים והן לב"ע. לקומונרים

היתה השפעה רבה בסניפים, כהכנה לקראת הגשמת רעיון תורה ועבודה – נושא שבא לידי ביטוי גם בשירים שליוו את ריקודי ההורה הסוערים בסניפים: "לתורה לעבודה לקיבוץ להגשמה", "תורה תורה ועבודה שאיפת בני עקיבא, עלה ובנה למד, עבוד, עלה ובנה, ועלה בתורה ובנה בעבודה".

רבים משירי התנועה באותם ימים וכן שמות השבטים נכתבו ונקבעו ע"י הרב נריה. (אנחנו החניכים הצעירים חשנו בתנופה שחלה כתוצאה מהפעילות של הקומונרים ונסחפנו בהתלהבות רבה).

3. ובעלומים נמשכה קליטת חברים מסניף ב"ע בתל אביב, מה"נוער המזרחי" והקבוצה הראשונה של הגרעין מארצות דרום אמריקה. "ובקיץ 1947 הגיע סוף סוף תורה של עלומים להתיישבות. הישוב בארץ היה נתון בעיצומו של המאבק להקמת המדינה והתמקד באותם ימים בחיזוק האחיזה בנגב על פי חזונו של בן גוריון. אך היות וחלו עיכובים ברכישת הקרקע, והקבוצה שכבר היתה דרוכה לצאת לשטח, הספיקה לבצע עוד משימה בדרך לסעד – "חזעלה" אי שם בלב החולות שבין באר שבע לרביבים, לשם נשלחה הקבוצה. אולם בבואם התברר שהקדימה אותם קבוצה שהשתייכה לתנועה אחרת וחברי עלומים התיישבו בקרבת מקום עד שיתברר מצבם. ובינתיים הסתיימה רכישת אדמות טואל, וב-30 ביוני 1947 לפנות בוקר יצאה שיירה ובה חברי עלומים ועוזרים ומסייעים מבארות יצחק אל אדמות טואל. במשך היום בנו צריפים, מתחו גדר, העמידו מגדל מים והכניסו ספר תורה ... בנקודה החדשה נותרו 24 חברים, באותו יום נמסר שהישוב ייקרא "סעד". (נחום ברוכי)

על מה שאירע בהמשך בסעד תחתית, ניתן ללמוד בסיור ב"מעוז מול עזה" ועל המעבר לנקודת הקבע הנוכחית בפרק הבא..

הכתבה מוקדשת לזכרה של רחל סימון ז"ל, היקרה, המבוגרת והוותיקה ביותר שנמנתה עם ראשוני קבוצת בני עקיבא עלומים (סעד) בחולות נתניה ושנתנה לי השראה בזיכרונותיה שסופרו מלאים בצחוק מתגלגל עד לימיה האחרונים.

כראלה קומ

20 שנה למשפחתון הדר

לפני שבוע התכנסנו לרגל 20 שנה להקמת המשפחתון. למפגש הגיעו בוגרי המשפחתון- זוגות, בנות שרות, ילדים ואנשים יקרים שעבדו/סייעו במהלך השנים.

הערב התחיל בחנוכת הבית של המשפחתון לאחר השיפוץ (מקסים!!!) והמשיך בחדר האוכל במפגש בוגרים. היה מרגש מאוד לפגוש שוב את כולם, לראות בפרספקטיבה של שנים עד כמה המקום הזה משמעותי. עד כמה המקום הזה הוא בית ומשפחה וכמה חשוב שיש מקום כזה. המפגש הציף בנו געגועים עזים לתקופה המדהימה שחווינו במשפחתון, לילדים, לעשייה, וכמובן לאווירת הקיבוץ הקסומה.

רצינו להודות לשמואל וורד על הערב המדהים והנדיר (ולאחל להם הצלחה בהמשך דרכם) וכמובן לקיבוץ שהתגייס למען המפגש החשוב הזה.

אשריכם שכבר 20 שנה ביתכם פתוח בצורה מרגשת ומדהימה למשפחתון. חווינו את זה בתקופה שגרנו בקיבוץ והרגשנו את זה שוב בשבוע שעבר. תמשיכו לעשות חסד ללא גבול.

אוהבים ומתגעגעים, ומחכים כבר למפגש הבא -

3/13, אבישי והילדים

ה'ו זאנ'ט... / רותי פינקלשטיין

נכתב אי שם בשנות השישים ומתפרסם כעת, לרגל חגיגות השבעים..

בעזרת ה' נמצאים אנו בתהליך של התרחבות (תרתי משמע), המרחקים הולכים ונעשים גדולים. אם פעם יכולת בכל רגע לקפוץ לביתו של חבר להחליף מילה, לשאול שאלה או סתם לשבת ולפטפט, היום עליך לחשוב פעמיים. בתי המגורים נמצאים בכל קצות המשק, המרחב גדול והרגליים לא תמיד מוכנות "לסחוב" (מזדקנים...), ולא פעם אתה מחליט שמוטב להישאר בחדר. חדרים לא מועטים מרוחקים מבית הכנסת, ואולי גם זו סיבה שלא כולם באים להתפלל במניין.

לא פעם בימי שרב שומע אתה אנחה: "אח, אם חדר האוכל היה קצת יותר קרוב, הייתי קופץ להביא סודה קרה". בשעות הערב כשעליך להשכיב ילדים אחדים באזורים שונים (בגיל הרך ובבתים הכוללים) הנמצאים בקצוות המרחקים של המשק הרי זה מבצע לא פשוט, ואז אתה חושב שאולי כבר מוטב הלנה ליד ההורים... ואותם הורים דאגנים שרוצים לראות את ילדיהם שנית בשעת לילה מאוחרת יוצאים למסע ארוך.

יש באפשרותנו להקל על עצמנו במידה רבה עד מאוד ולפתור את כל אותן הבעיות הקטנות, אך מכבידות. פתרון זה הריהו – זוג אופניים לכל משפחה. (הרבה יותר חשוב ושימושי מרכב לחבר!). יאמרו נא כל אותם בני מזל שיש ברשותם אופניים מסיבות שונות... האם אפשר להסתדר בלעדיהם? אין בכוונתי שוועדת אספקה תספק מצרך זה, וכאן באה אני להציע פתרון לבעיה.

לעיתים קרובות ביותר פונים הורים למורים ולמטפלות בבקשה לעוץ להם עצה מה לעשות בכסף שקיבלו ילדיהם לבר/בת מצווה - מצלמה, טרנזיסטור, שק שינה, ציוד למחנה וכיוצא באלה – כבר קיבלו, מה לעשות ביתרת הכסף? הרי איננו חוסכים כספים בבנק! אם כן מדוע לא נתיר את רכישת האופניים?!

אז תאמר – לא כל אחד יכול לרכוש לו מצרך יקר זה, נכון. אופניים הם יקרים, אך אפשר בנקל לקנות אופניים משומשים והרבה יותר זולים, בוודאי זולים ממצלמה יקרה, וממכונת הסרטה. המעוניינים יוכלו לוותר על כמה תקליטים, לדחות את קניית הטרנזיסטור... בקיצור למי שייראה הדבר חיוני, ימצא דרך לוותר על דברים אחרים על מנת לאפשר לעצמו קנייה חד פעמית זו.

לסיכום, הבה נתיר לעצמנו להקל על עצמנו ויימצא גם פתרון למתנות הכספים המצטברים. ואם נעשה זאת מבעוד מועד, אולי נמנע מעצמנו תעודת עניות נוספת על זו שכבר רכשנו בעניין הטרנזיסטורים! ולמי ששכח: רק אחרי שהיו במשק הרבה מאוד בעלי טרנזיסטורים, החליטה האסיפה לאפשר לחברים להחזיק מכשיר חשוב וחיוני זה.

נ.ב. כל אלה שאינן יודעות לרכב על אופניים, אל ייאוש, אפשר ללמוד (פרטים אצל גיינגי...).

אמשה בן צבי ולכל המשפחה, מלף טוב להולדת הנ'נה – מרים

נכדה ליהודית וידן – איינהורן, בת אברהם ולחנן הוד

שתלכו לאושר ולנחת!

אצרת צ'יבור – מריכת השחייה

עונת הרחצה בעיצומה, ואנחנו עוד כבר נכנסים לחופש הגדול. יש לנו כעת שני מצילים קבועים: עופר ביטון מקיבוץ דורות בשעות הבוקר, ויוגב צרפתי מקיבוץ יד מרדכי בשעות הצהריים והערב.

העונה נפתחה בצורה טובה ומהנה ואנחנו פוגשים שחיינים ומתרחצים רבים שנהנים מהפנינה המרעננת שלנו, הן בשעות הפתיחה והן באירועי ערב רבים.

לקראת החופש אני רוצה לרענן מספר דברים חשובים:

1. המשיכו להקפיד על הגעה עם ילדיכם, ונוכחות מבוגרת ואחראית עם ילדים עד כיתה ד'.
2. אורחים חייבים להגיע עם מארחיהם הבוגרים (גם חברים של ילדים עד כיתה ט').
3. אנא שמרו על שטח הבריכה נקי ומסודר. נקנו כסאות ונתלו שלטים חדשים, לרווחת כולנו.
4. כל אירוע בבריכה מחייב נוכחות מציל, יש לנו בקיבוץ מספר מצילים ובמידת הצורך ניתן לקבל ממני טלפונים של מצילים מהאזור.
5. ימי הולדת הנחגגים בבריכה- מבקשת לתאם מולי מכיוון שיש זמנים בהם הבריכה מאוד עמוסה (בעיקר ימי שישי), ובהם יש לתגבר בנוכחות מציל נוסף.
6. בריכת הפעוטות- בזכות הקפדה של ההורים עד כה לא נתקלנו במצבי זיהום. תודה!
7. בימי שישי הבריכה מאוד מאוד עמוסה ולכן אנחנו מתגברים את המציל במציל נוסף או במגיש עזרה ראשונה. מבקשת מכולם ערנות יתרה בשעות העומס.
8. תאריכים שחשוב לזכור:
י"ז בתמוז (11.7)- הבריכה סגורה.
23-28.7- נארח את קייטנת איל"ן בקיבוץ וכמובן גם בבריכה.
ז'-ט' באב (1.8-30.7)- הבריכה סגורה.
9. רחצות לילות לשחיינים- כרגע לא יתקיימו, במידת האפשר נעדכן.
10. העישון אסור בכל שטח הבריכה על פי החוק למניעת עישון בשטח ציבורי! (גם בדשא)
11. השבוע הותקנו מצלמות בבריכה כנדרש על פי תקני הבטיחות.

המשך רחצה מהנה ובטוחה!

עדילאף והדר

יום ו'	
שחיינים מעורב	6:30-8:00
שחיניות	8:00-9:00
משפחות	10:00-12:00
נשים	13:00-14:30
גברים	14:30-16:00
משפחות	16:00-18:00

1877 תרמ"ז

לרגל חג שבועים השנים לסעד, מעלה אני על הכתב מספר זכרונות על כלי התקשורת הנפוץ ביותר בקיבוצנו, ע"פ בדיקת המדרוג (רייטינג) האחרונה. חדי העין בוודאי הבחינו, שבעלון לפרשת בהעלותך הודגשה העובדה שמספר העלון הוא - 3000! הלא דבר הוא! סברתי, אלך ואנסה לבדוק – מתי הופיע עלון מספר 1 ?? בעזרת עובדות הארכיון המסודר למשעי שלנו, הגעתי ללא קושי למטרה.
כך נראתה כותרתו :

מס. 1 עלון שבועי לאינפורמציה

ב"ה, עש"ק פרשת תזריע- מצורע. כח' בניסן תשי"ח

כן, כן, השם הפשוט היה "עלון שבועי לאינפורמציה". כח' ניסן תשי"ח (1958), זאת אומרת – כ-59 שנים לפני גליון ה - 3000. הפליאה אותי העובדה, זה אומר שבממוצע יצאו בכל שנה כ-51 עלונים, והרי זה פלא (במבט ראשון), כי מספר העלונים בשנה יכול להיות מקסימום 48 – בגלל חול המועד ולעיתים דילוג עקב חג אחר, כמו בשנה זו בשבועות. לכן, אסור להסתפק במבט ראשון בלבד...

כאשר מדובר בממוצעים, יש לזכור את הסיפור על הטובע בנהר שעומקו הממוצע הוא חצי מטר... ב-59 שנים עבריות יש 22 שנים מעוברות, מה שמוסיף 88 שבועות – לכן הממוצע מפתיע. עד כאן במספרים, אבל יש להעיר, כי קוראים שעיסוקם בחול בחשבונות – רצוי שלא יעמיקו בבדיקת החישובים בשבת, כי עבורם זה "עובדין דחול"...

למען הדיוק ההיסטורי, אבקש להדגיש שעלוני מידע יצאו לאור בסעד ולפני כן בקבוצת עלומים לעיתים מזומנות. אך המספור החל כאשר העיתון החל להופיע כשבועון.

נחזור לשנות החמישים והשישים. העיתון לא שוכפל, אלא הוצג על לוח המודעות. מספר העמודים היה בדרך כלל כשישה. לאחר מספר שנים, חלו שינויים והתפתחויות: לעמוד הראשון נוסף הציור השבועי. בכוונה אני נוקט במילה קריקטורה (לא מפני שאינני יודע את המונח העברי...) אלא שהציורים שיקפו את ההווי במשק – לפעמים בקריקטורה סטירית, לפעמים בהומור מלטף, ללא ציניות. ע"פ זכרוני, הציירים היו ברוך ניר ופיפקה (שלמה פריימן) ז"ל ויבדל"א הנזי ושי אבירם. אם שכחתי מישוה, אני מבקש את סליחתו. בשנים שהעלון לא שוכפל, כאמור, הציורים בוצעו בצבע ורעננו את העלון החדגוני.

שינוי נוסף עבר העלון, כאשר בהיותו "תלוי" חשוף על לוח המודעות. היו שניסו להוסיף הערות על גביו. לכן הוחלט להתקין מסגרת סגורה ונעולה, שבתוכה ישכון העלון לבטח. הנגרים החרוצים לא "התקמצו", וקיבלנו מסגרת שבה מקום לשבעה עמודים... עובדה זו יצרה בעיה לשני אנשים (לפחות): לעורך, שנאלץ לחפש חומר לעמוד נוסף – ולאדו פולק חברנו. וכל כך למה? השמועה אמרה, שאדו יקירנו נהג לקרוא בכל יום מימות החול עמוד אחד, ועכשיו השינוי בלבד לו את לוח הזמנים...

הסמליל (הלוגו, בלעז) הנוכחי של "עלים", יצירת כפיו של הנזי, החזיק מעמד שנים. אך בשנות השבעים, עוד לפני המהפך הפוליטי בארץ, ביצע אחד העורכים מהפך מקומי. הוא החליט לגוון וקבע סמליל אחר:

היו קוראים שכתבו מכתבים למערכת, בהם ביקשו להחזיר את הסמליל הקודם. לאור זאת, החליט העורך לערוך משאל קוראים. תוצאות המשאל היו שאנו שמרנים – לפחות בנושא הסמליל – והוחזרה עטרה ליושנה.

ומזכרונות העבר, מעט על האקטואליה...

כנראה שבהגיענו לגיל מסוים, קורה שאירוע זה או אחר. מזכיר לנו סיפור או אגדה, לכן במסגרת "מה זה מזכיר לי", אספר שני סיפורים בעקבות ביקור טראמפ בארץ.

כאשר נתגלה שטראמפ העביר לרוסים מידע חשאי, שקיבל מאת "מדינה בת ברית", כולם ניחשו שהמדינה היא שלנו, אבל לא היה אישור רשמי לכך. והינה בעת היותו בארץ, השמיע בקולו אמירה חותכת: אני לא אמרתי לרוסים שהמידע הוא מישראל...

הסיפור הוא על שני שכנים סיניים – פאנג ומאנג. פאנג מצא אוצר והחליט להחביאו בתוך לבנה בקיר המחסן. אך מכיוון שחשש ששכנו מאנג ראה את הפעולה, כתב על הלבנה באותיות גדולות: פאנג לא החביא כאן אוצר. אבל שכנו מאנג ראה את הפעולה והחליט לגנוב את האוצר. אכן כך הוא עשה – ולאחר שביצע את זממו, מחשש שאולי מישהו ראהו, כתב באותיות גדולות יותר: מאנג לא גנב את האוצר...

בעת ביקורו של טראמפ במעון הצינוע של ראש הממשלה, נזכרתי בסיפור על רב גדול בתורה שהגיע לדרוש בעיירה. הרב המקומי פתח בהציגו את האורח כגאון הדור, חריף ובקי, עוקר הרים וטוחנם זה בזה וכו'. לכשסיים את סדרת השבחים, אמר האורח: שכחת לציין את מידת הענווה שלי...

חנן אולן

למראית עיני מלך טוב לנישואי הנכדה
עירה – בתם של רמי ומרה עריד עם"ל יוסף מאיר
שתזכו לאושר ולנחת!